

nes godkendelse, og hvor det ikke nu forekommer rimeligt at godkende et tillæg til den oprindelige saneringsplan. Det synes rimeligt at åbne mulighed for nu at sikre en genopretning af sådanne ejendomme, så de kan afhændes. Såfremt en opretning og forbedring af en sådan ejendom ikke er rimelig, foreslås der givet adgang til nedrivning af bygningerne, hvis ejendommen ejes af kommunen eller et sanerings- eller byfornylsesselskab. Herved opnås, at udgifterne hertil kan indgå i de refusionsberettigede byfornylsesudgifter, ligesom eventuelle driftstab m.v. i lighed med saneringslovens regler i et vist omfang kan dækkes. Er ejendommen derimod i privat eje, må kommunen for at få adgang til at beslutte nedrivning benytte adgangen i stk. 4 til at vedtage et tillæg til eller ændring i den vedtagne saneringsplan.

Kommuner og saneringsselskaber har endvidere med statsstøtte – ejendoms købslån efter saneringslovens § 47 – opkøbt ejendomme med henblik på senere saneringsvirksomhed. Også disse ejendomme, der ofte vil være i dårlig stand, synes det rimeligt at få oprettet og gjort tidssvarende, såfremt de opfylder betingelserne i kap. III om boligforbedringer, og såfremt det i øvrigt er rimeligt at istandsætte dem. I modsat fald må de nedrives. Efter forbedring af bygningerne eller rydning af grunden må ejendommen afhændes. En salgssum vil næppe altid kunne dække de ydede lån med tilskrevne renter og evt. driftstab. Såfremt ejendommene var gjort til genstand for sanering ville et tab være blevet dækket som saneringstab. Det foreslås, at et evt. tab kan medtages under kommunens byfornylsesudgifter, dog med en tidsmæssig begrænsning, svarende til praksis efter saneringsloven.

Kommunen kan også have eksproprieret ejendommene og nedrevet bygninger efter forsæringsbestemmelsen i saneringslovens § 16 og efter

saneringslovens § 47, stk. 1, nr. 3 og 4 kunnet opnå lån fra staten til disse udgifter, som skulle have været afregnet i forbindelse med en kommende saneringsplan for området. Da der ikke længere kan vedtages saneringsplaner, må evt. tab gøres op, enten ved, at kommunen afhænder ejendommen eller ved, at kommunen beslutter at beholde den, således at ejendommens værdi indgår som en indtægt i regnskabet. Da forsærningen efter saneringslovens regler kan være foretaget, uden boligministeriets vidende, foreslås det at kræve boligministerens godkendelse af disse tab.

Endelig har sanerings- og byfornylsesselskaberne inden saneringslovens udløb haft udgifter til registrering og planlægning af områder, hvor der nu ikke længere kan vedtages saneringsplaner. Disse udgifter må afskrives af selskaberne. I det omfang kommunen senere vedtager en byfornylses- eller boligforbedringsbeslutning for et sådant område og kan benytte selskabets udarbejdede materiale, er det fundet naturligt at medtage udgifterne under byfornylsesudgifterne.

Til nr. 127

Når loven har virket i nogle år, findes det hensigtsmæssigt at optage den til revision på grundlag af indvundne erfaringer.

Til nr. 128

Ændringen er redaktionel – bestemmelserne er overført til § 69.

Til § 2

Det foreslås, at bestemmelserne i § 33, stk. 2, først træder i kraft den 1. januar 1986 for at undgå udsættelse af boligforbedringsarbejder, der allerede måtte være under forberedelse. Endvidere præciseres ikrafttrædelsestidspunktet vedr. § 60a, stk. 6.